

A Madrid a fer què?

written by Manel Manzanar | 25 d'abril de 2019

Hauria estat coherent i assenyat estratègicament que després de la celebració del referèndum de l'1-0 els partits que diuen voler la independència de Catalunya no es presentessin als comicis del congrés i el senat espanyol. Demanar en bloc l'abstenció i aconseguir entre un 70% i 80% d'abstenció enviaria un missatge molt clar al conjunt de la societat espanyola i a la comunitat internacional: el poble català ha desconnectat d'Espanya. Demostraria que el tipus de governança i la composició de les estructures legislatives i de govern de l'Estat espanyol ja no és una qüestió catalana. Aquí només participarem en la construcció de la República catalana.

Això seria el més normal en una situació normal, però també és cert que amb presos polítics i exiliats la situació és qualsevol altra cosa menys normal. Hi ha partits sobiranistes que han decidit participar-hi i proposar que la seva veu i les queixes se sentin a Madrid. És respectable però també és més cert que la veu se sentiria més alta i més clara si tots aquests partits en el seu conjunt haguessin format una coalició de partits sobiranistes, ja que per la llei D'Hont el nombre de diputats hauria estat més nombrós que anant-hi per separat. Ja sabem l'opinió d'alguns sobre aquesta qüestió tot interpretant que la ideologia diferencial entre ells podria restar vots. Dèbil interpretació i amb ferum a excusa per voler esdevenir el partit hegemònic del sobiranisme.

La qüestió clau és: anar a Madrid a fer exactament què?

- A fer de víctimes de la repressió d'un Estat que lluita per evitar la seva desintegració?
- A demostrar que les mesures emprades amb els polítics catalans no són democràtiques i per tant exigir-ne l'alliberament?
- A fer president de govern a qui té la imatge menys

repressora, tot i que va ser el còmplice necessari en l'aplicació del 155?

- A demanar un referèndum acordat sobre la independència de Catalunya?
- A donar la imatge de bons minyons i contribuir a la millora dels pobles de l'Estat tot i no aconseguir cap avenç en el dret a la nostra autodeterminació?

Sens dubte la millor opció seria la de l'abstenció massiva i conjunta per demostrar la nostra ferma voluntat de construir un nou estat. La realitat és que JxCat i ERC es presentaran i per tant l'abstenció no arribaria a un tant per cent suficient per ser lligada com a determinant. Si es decideix concórrer a les eleccions espanyoles, cap d'aquelles qüestions clau pot ser esgrimida com a justificació per presentar-s'hi.

- Un "sistema organitzatiu" (i un Estat ho és) existeix per perdurar, per subsistir, per perpetuar-se, ja que, si existeix, és que va ser creat per això mateix. Cap estat donarà suport a la desintegració d'un altre estat, si no és per força major amb un interès màxim o directament per considerar-ho inevitable treballarà per evitar-ho amb tots els elements que tingui a l'abast. A ell també li va la continuïtat.
- Ho intentarà amb mesures democràtiques? En primera instància segurament, però si no se'n surt ho intentarà amb els instruments coercitius que tot estat té. Nosaltres l'1-0 ho vam comprovar.
- Fer president a algú que va ser imprescindible per aplicar-nos el 155, que va suspendre l'autogovern i va enviar a presó la meitat del Govern escollit a les urnes, tot pensant que així evitem els partits de la ultradreta? Tots ells són "el sistema" i es defensaran de manera conjunta, ells sí que ho faran.
- Demanar un referèndum després del nostre 1-0 és menystenir el coratge que van tenir els 2,3 milions de persones que hi van participar. És menysprear la

valentia dels qui vam estar als col·legis electorals defensant les urnes. Nosaltres ja hem fet el referèndum. Si ells (els del sistema) el volen, que ho proposin però nosaltres ja hem votat. A més, quantes vegades ens han de dir que NO acordaran un referèndum d'autodeterminació?

- Potser amaguem amb paraules d'amor i ben sonants la manca de coratge i la valentia dels nostres propis dirigents per tirar endavant i traçar el camí definitiu per fer inevitable el desenllaç?

L'Estat espanyol (i cap altre estat tampoc ho faria) només accedirà a parlar d'autodeterminació d'un territori si l'alternativa que els hi posem davant els hi és més desfavorable que no fer-ho. Res més. Ningú cedeix part del PIB i de la influència per població en l'escenari internacional per amor a l'altre o per conviccions democràtiques. Així funcionen els estats sobirans, per interessos, i si nosaltres ho volem ser, hem d'aprendre a funcionar amb les regles del lloc on es juga. Si es va a Madrid s'hi ha d'anar a procurar fer ingovernable l'Estat mentre no s'atenguin les nostres peticions. Cap president, cap govern, cap cambra legislativa a Espanya ha de poder funcionar de manera "normal" mentre el resultat de l'1-0 no es faci efectiu.